

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 462/2012-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S., M., zastúpeného obchodnou spoločnosťou A., s. r. o., M., v mene ktorej koná advokát JUDr. M. H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/204/2010 zo 16. septembra 2010 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 57/2011 z 19. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2012 doručená sťažnosť S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co/204/2010 zo 16. septembra 2010 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 57/2011 z 19. januára 2012 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje procesné pochybenia Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) v jeho právnej veci poukazujúc na obsah jeho odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 3 C/14/2007-415 z 18. marca 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), podľa ktorého okresný súd nesprávne určil, že dobrovoľná dražba realizovaná na základe návrhu sťažovateľa je neplatná. V odvolaní poukazoval na obsah § 40a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa neplatnosti právneho úkonu nemôže dovoľávať ten, kto ju sám spôsobil, z čoho sťažovateľ odvodil záver o nesprávnom právnom posúdení veci a namietal tiež nevykonanie ním navrhovaných dôkazov (výsluch poštovej doručovateľky, resp. zamestnanca banky, v prospech ktorej bolo v súvislosti s vydražovaným bytom zriadené záložné právo, nepredloženie dražobného spisu). Súčasne tvrdil, že vo veci nebolo rozhodnuté zákonným sudcom, ako aj na skutočnosť, že sa okresný súd dopustil procesného pochybenia majúceho charakter odňatia možnosti účastníka konať pred súdom, ktoré malo spočívať v tom, že okresný súd žiadosti právneho zástupcu o odročenie pojednávania nevyhovel, vec prejednal a napokon vo veci rozhodol.

Nadväzne na to sťažovateľ opisuje pochybenia krajského súdu v ním realizovanom odvolacom konaní, v ktorom sa podľa neho krajský súd nevysporiadal so sťažovateľom tvrdeným porušením práva na zákonného sudcu a práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom (nesprístupnenie zápisnice z výsluchu), ďalej so sťažovateľom tvrdenou nevierohodnosťou výpovede jednej zo svedkýň vzhľadom na jej príbuzenský vzťah k navrhovateľom v konaní, ako aj s námietkou, že neboli vykonané všetky navrhnuté dôkazy. Podľa názoru sťažovateľa je odôvodnenie rozsudku krajského súdu arbitrárne a obsahuje nesprávne skutkové tvrdenia.

Vzhľadom na potvrdzujúci výrok rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu dovolanie, ktoré však najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 57/2011 z 19. januára 2012 odmietol pre jeho neprípustnosť. Sťažovateľ namieta nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s tvrdením, že jeho právnomu zástupcovi okresný súd neumožnil po skončení dokazovania zhrnúť návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci, hoci požiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, a rovnako tak nevysporiadanie sa ani s jeho argumentáciou týkajúcou sa oprávnenosti dôvodov na odročenie pojednávania 18. marca 2010.

Na základe uvedených skutočností krajský súd aj najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil ním označené práva zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny, pričom poukázal na doterajšiu judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 350/08, II. ÚS 136/08, II. ÚS 283/09 a II. ÚS 287/2010).

Sťažovateľ preto vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti ústavný súd vydal vo veci rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie základného práva sťažovateľa „na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 36 ods. 1 Listiny... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“, ďalej základného práva „na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy..., resp. na nestranného a nezávislého sudcu podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru...“, základného práva „na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy...“ a základného práva „na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47

ods. 2 Ústavy... v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy...“ rozsudkom krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu vrátane postupu, ktorý vydaniu týchto rozhodnutí predchádzal. Súčasne žiada zrušiť rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátiť na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo

slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a im porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne, keďže medzi nimi niet zásadných odlišností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02,

III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

V súvislosti s rovnosťou strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy už ústavný súd uviedol, že podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (m. m. I. ÚS 416/2010). Rovnosť účastníkov konania ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého majú všetci účastníci konania rovnaké postavenie, pod ktorým možno rozumieť iba také postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Uvedená požiadavka zaručuje pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučuje mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (m. m. IV. US 211/07, III. ÚS 139/08).

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 9 Co/204/2010 zo 16. septembra 2010

Ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 a nasl. ústavy už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach konštatoval, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (t. j. pri jeho odmietnutí) je lehota sťažovateľa na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 body 51, 53 a 54). Keďže najvyšší súd dovolanie

sťažovateľa z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti odmietol, ústavný súd považoval za nevyhnutné preskúmať aj ústavnú akceptovateľnosť rozsudku krajského súdu, a to pokiaľ išlo o sťažovateľove námietky, ktoré nemožno subsumovať pod dovolací dôvod ustanovený v § 237 písm. f) OSP, t. j. odňatie možnosti konať pred súdom, ktorého existencia bola vo vzťahu ku konaniu a rozsudku krajského súdu skúmaná v rámci dovolacieho prieskumu realizovaného najvyšším súdom.

K námietkam sťažovateľa voči rozsudku krajského súdu, ktoré majú relevantnú súvislosť vo vzťahu k posúdeniu vady konania spočívajúcej v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, patrí námietka porušenia procesnej možnosti sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom z dôvodu nesprístupnenia zápisnice o výsluchu vykonaného dožiadaným súdom a námietka vykonania pojednávania v neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa napriek jeho ospravedlneniu a doručeniu žiadosti o odročenie pojednávania.

Podstatou ostatných námietok sťažovateľa voči postupu a rozsudku krajského súdu, ktoré bolo potrebné podrobiť ústavnému prieskumu, je jeho nespokojnosť s nevykonaním ním navrhnutých dôkazov (výsluch pracovníka banky, oboznámenie sa s dražobným spisom), ako aj s vyvodením skutkových záverov na základe nedostatočne vykonaného dokazovania (predovšetkým záveru, že navrhovatelia sa v mieste doručovania poštových zásielok súvisiacich s dražbou nezdržovali).

S prihliadnutím na tieto námietky sa najskôr žiada citovať túto relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu:

„Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie i náležitým z vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

Vlastnícke právo je základným vecným právom, je právom absolútnym, ktoré pôsobí voči všetkým a zodpovedá mu povinnosť všetkých ostatných subjektov nerušiť vlastníka vo výkone jeho práva k veci. Vlastnícke právo možno obmedziť a odňať iba z dôvodov, uvedených v zákone, preto i k odňatiu, resp. strate vlastníctva vlastníka k veci postupom

podľa zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách je treba venovať náležitú pozornosť a dbať, aby sa dôsledne dodržal účel a samotné znenie zákona, aby sa zabezpečili všetky práva vlastníka predmetu dražby, ktoré mu podľa tohto zákona patria.

Správne preto pokiaľ navrhovatelia v návrhu namietali porušenie ust. § 10 ods. 1, § 12 zákona č. 527/2002 Z. z. a v konaní bolo preukázané, že dražobník, ktorý dobrovoľnú dražbu vykonával, zásielky navrhovateľom síce doručoval, avšak nie na adresu, kde sa trvalé zdržiavajú, ale na adresu ich trvalého bydliska, podľa údajov, zapísaných v katastri nehnuteľností a že znalkyňa neohodnotila pre účely dražby nehnuteľnosť navrhovateľov, ale iný byt, nachádzajúci sa v bytovom dome, okresný súd konštatoval, že došlo k porušeniu poukazovaných zákonných ustanovení a určil neplatnosť dražby. V tomto smere sa krajský súd plne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu.

Pokiaľ i odporca v rade 2/ v podanom odvolaní poukazoval na záväznosť, hodnovernosť údajov katastra nehnuteľností s tým, že navrhovatelia v konaní opak nepreukázali, považoval krajský súd za potrebné uviesť, že v danom prípade adresa trvalého bydliska nie vždy musí byť totožná s bydliskom, kde sa fyzická osoba trvalé zdržiava. Už tým, že predmetom dražby bol byt, nachádzajúci sa v M. na ul. R. a nie nehnuteľnosť, nachádzajúca sa v T., mohol dôvodne dražobník predpokladať, že sa navrhovatelia 1/, 2/ trvalé zdržiavajú v byte v M. na ul. R. a v tomto smere je úplne irelevantné, či boli upovedomovaní o tom, že na adresu v T. im chodia nejaké zásielky a sú im doručované nejaké písomnosti. Nemožno prehliadnuť, že ust. § 10 ods. 1 zák. č. 527/2002 Z. z. odkazuje na primerané použitie ustanovení § 45 až 50 O. s. p., ktoré upravujú doručovanie zásielok v konaní pred súdom.

Pre účinnosť náhradného doručenia zásielky určenej do vlastných rúk (§ 47 ods. 2 O. s. p.) sa vyžaduje, aby sa adresát v mieste doručovania v čase doručovania zásielky zdržiaval a mal tak reálnu možnosť zásielku si bezprostredne prevziať alebo vyzdvihnúť.

Podmienkou pre účinnosť náhradného doručenia do vlastných rúk nie je teda, či adresátovi bolo niekým oznámené, že sú mu doručované zásielky na nejakú adresu, ale aby sa sám na adrese doručovania v čase doručovania zásielky zdržiaval. Nie je tu ani významné, či ide o adresu trvalého alebo prechodného pobytu, adresu zistenú z údajov katastra.

Je nepochybné, že znalkyňa neohodnotila predmet dražby, ale inú nehnuteľnosť. Došlo tým k porušeniu ust. § 12 zák. č. 527/2002 Z. z., z ktorého jednoznačne vyplýva, že cena predmetu dražby musí byť určená znaleckým posudkom. Znamená to, že pokiaľ sa pri samotnej dražbe vychádzalo síce zo znaleckého posudku, ale z ocenenia inej nehnuteľnosti ako nehnuteľnosti navrhovateľov 1/, 2/, nebola ani cena predmetu dražby určená zákonným spôsobom.

Vnadväznosti na uvedené krajský súd nepovažoval za potrebné vykonať dôkazy, navrhované odporcom v rade 2/ a zastal názor, že ani tým, že okresný súd požadoval od odporcu v rade 2/ finančné prostriedky za oboznámenie s výpoveďou svedkyne L., nespôsobil nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej.“

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Ústavný súd aj vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 373/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

Krajský súd vo svojom odôvodnení posúdil okresným súdom vykonané dokazovanie za dostatočné pre vyvodenie jeho právnych záverov a rozhodnutie okresného súdu považoval za „*náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom*“ odôvodnené. Tým sa krajský súd stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktorý aj podľa názoru ústavného súdu obsahlo a podrobne opísal vykonané dokazovanie, úvahy ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako aj skutkové okolnosti, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku s poukazom na výpoveď navrhovateľmi navrhutej svedkyne, potvrdenie Mestského úradu M. a potvrdenia základnej školy s materskou školou o dochádzke dieťaťa navrhovateľov zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov považoval za preukázanú skutočnosť, že navrhovatelia sa v čase doručovania písomností dražobnou spoločnosťou zdržiavali v mieste svojho trvalého bydliska, z čoho nepochybne vyplýva, že

vykonanie ďalších dôkazov navrhnutých právnym zástupcom sťažovateľa týkajúcich sa tejto skutkovej okolnosti už okresný súd pre ustálenie svojich právnych záverov nepovažoval za potrebné.

Zohľadňujúc uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08). Sťažovateľom namietaný rozsudok krajského súdu hodnotí ústavný súd ako ústavne akceptovateľný a v okolnostiach prípadu dostatočne odpovedajúci na rozhodujúce skutkové a právne otázky. Pre realizáciu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie postačuje, ak odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu dostatočne objasní právny základ rozhodnutia veci, pričom neúspech účastníka v konaní nemožno považovať za porušenie označených základných práv. Namietaný rozsudok krajského súdu nevykazuje ani znaky zrejmeho omylu konajúceho súdu, ktorý by popieral podstatu práva na spravodlivý proces, prípadne že by krajský súd neaplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov platných v Slovenskej republike.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na zákonného sudcu (t. j. že vo veci nebolo rozhodnuté zákonným sudcom), ústavný súd poukazuje na možnosť sťažovateľa argumentovať touto okolnosťou v dovolacom konaní uplatniac pritom ako dovolací dôvod existenciu procesnej vady podľa § 237 písm. g) OSP, t. j. že rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený. Ústavný súd však zistil, že v podanom dovolaní sťažovateľ existenciu tohto dovolacieho dôvodu netvrdil, a vzhľadom na to sa najvyšší súd touto otázkou nezaoberal. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Keďže sťažovateľ nevyužil možnosť súdneho prieskumu tejto otázky najvyšším súdom v konaní o dovolaní, ani

ústavný súd neposudzoval námietku sťažovateľa o tom, že krajský súd ako súd odvolací sa nevysporiadal s jeho argumentom o rozhodovaní vo veci nezákonným sudcom.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 57/2011 zo 19. januára 2012

Podstatou sťažovateľových námietok voči postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu je jeho nesúhlas s tým, že mu nebolo umožnené zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci v dôsledku toho, že súd pojednával v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jeho právneho zástupcu napriek tomu, že tento sa vopred písomne ospravedlnil a žiadal o odročenie pojednávania. Nesúhlasil tiež s tým, že najvyšší súd sa nezaoberal ani oprávnenosťou dôvodov na odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 OSP.

Ústavný súd skúmajúc napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zistil, že tento sa v dovolacom konaní podrobne zaoberal otázkou prípustnosti dovolania zistiť, že v danej veci rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky zmeňujúceho rozsudku ani rozsudku potvrdzujúceho, vo výroku ktorého by krajský súd vyslovil, že je voči nemu dovolanie prípustné alebo ktorý by potvrdzoval rozsudok súdu prvého stupňa vyslovujúceho neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP. Vzhľadom na povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z § 242 ods. 1 druhej vety OSP, podľa ktorej musí dovolací súd vždy prihliadať na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP, najvyšší súd preskúmal prípadnú existenciu niektorej z väd vymenovaných v uvedenom ustanovení osobitne sa zamerajúc na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. K sťažovateľom namietaným dôvodom najvyšší súd uviedol:

„Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov...“

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporcovi 2/ neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ vyvodzuje z toho, že prvostupňový súd pojednávanie nariadené na deň 18. marca 2010 napriek ospravedlneniu neúčasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní a žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu neprítomnosti na území Slovenskej republiky, spôsobenej náhlou služobnou cestou v záležitosti jeho klienta do USA, neodročil a neumožnil mu tak realizovať jeho oprávnenie zhrnúť návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci v zmysle § 118 ods. 4 O. s. p., resp. § 123 O. s. p...

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon nestanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu (§115 ods. 2 O. s. p.). Je potom na účastníkovi, či svoje právo využije, ale nie.

Zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ustanovení § 101 ods. 2 druhá veta O. s. p. určuje len jednu výnimku z toho práva účastníka, za ktorej sa môže vec prejednať i v jeho neprítomnosti - t. j. ak riadne predvolaný účastník sa na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania...

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa bez prítomnosti odporcu 2/ a jeho právneho zástupcu vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 18. marca 2010. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnemu zástupcovi odporcu 2/, ako aj právnemu zástupcovi navrhovateľov 1/, 2/, doručené dňa 3. marca 2010. Právny zástupca odporcu 2/ faxovým podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18. marca 2010

o 7.20 hod. (č. l. 397 spisu) ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávani z dôvodu neprítomnosti na území Slovenskej republiky spôsobenej náhlou služobnou cestou v záležitosti jeho klienta do USA a požiadal o jeho odročenie. Svoju žiadosť o odročenie pojednávania však okrem potvrdenia o vystavenej letenke ničím nedoložil a v nej uvádzaný dôvod nepreukázal. Z obsahu spisu je navyše zrejme, že na žiadosť právneho zástupcu odporcu 2/, odôvodnenú potrebou vycestovania mimo územia Slovenskej republiky, prvostupňový súd nariadené pojednávanie niekoľkokrát odročil. Preto ak za takejto skutkovej situácie prvostupňový súd vo veci s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. vec meritórne prejednal bez prítomnosti odporcu 2/ a jeho právneho zástupcu, neodňal odporcovi 2/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Súd môže posudzovať žiadosť účastníka o odročenie pojednávania len z hľadiska dôležitých dôvodov, existenciu ktorých môže preveriť zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase rozhodovania o tejto žiadosti účastníka. Dôvodnosť žiadosti o odročenie pojednávania posudzuje súd preto predovšetkým z hľadiska preukázania skutočností, z ktorej účastník vyvodzuje existenciu dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ uvedená skutočnosť nie je v čase rozhodovania súdu o tejto žiadosti účastníka hodnoverne preukázaná, zostáva jeho žiadosť iba v rovine nepodložených tvrdení. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávani ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávani zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho, tak aj subjektívneho (či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená). Ak účastník ako prekážku neúčasti na pojednávani uvádza kolíziu termínu pojednávania s inou vecou v súvislosti s plnením pracovných povinností jeho právneho zástupcu, nestačí konajúcemu súdu iba oznámiť údaje o tom, prečo sa nemôže jeho právny zástupca zúčastniť pojednávania, ale je povinný súčasne k žiadosti pripojiť dôkazy na preukázanie pravdivosti týchto tvrdení. V opačnom prípade nie je splnená jedna zo základných podmienok pre to, aby súd žiadosti účastníka o odročenie pojednávania vyhovel...

K odňatiu možnosti odporcu 2/ konať pred súdom nedošlo ani postupom súdu prvého stupňa, ktorý nevyhovel žiadosti jeho právneho zástupcu o sprístupnenie zápisnice o výsluchu svedkyne Mgr. L. vykonanom dožiadaným súdom, resp. určil, že takýto opis

zápisnice bude poskytnutý až po vykonaní peňažnej odplaty. Táto zápisnica tvorí obsah spisu, s ktorým sa mal možnosť kedykoľvek oboznámiť nahliadnutím a mohol si aj urobiť z neho vlastné výpisy. Povinnosť súdu zasielať účastníkovi konania opis zápisnice o vykonaní dôkazu pred požiadaným súdom ex offo bez splnenia poplatkovej povinnosti nevyplýva zo žiadneho procesného predpisu.

K námietke odporcu 2/, že prvostupňový súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy dovolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná, pretože súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníka konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

Odporca 2/ v dovolaní namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tiež v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p. ... I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie

bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo)... Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd rozhodnutia krajského súdu aj okresného súdu podrobne preskúmal z hľadiska všetkých podstatných tvrdení sťažovateľa, ktoré by mohli zakladať existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP. Zaoberal sa aj súladnosťou procesného postupu všeobecných súdov nižších stupňov s obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti na skutkových okolnostiach prípadu poukázal na to, že okresný súd si splnil svoju povinnosť predvolať na nariadené pojednávanie všetkých účastníkov konania vrátane sťažovateľa a jeho právneho zástupcu a tiež že v deň konania nariadeného pojednávania právny zástupca sťažovateľa síce svoju neprítomnosť ospravedlnil súčasne žiadajúc o odročenie pojednávania, avšak v čase konania pojednávania nepreukázal dôležitý dôvod, ktorý je na odročenie pojednávania vyžadovaný § 101 ods. 2 OSP. Najvyšší súd preto v uznesení napokon skonštatoval, že pokiaľ okresný súd „v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti právneho zástupcu odporcu 2/ o odročenie pojednávania a vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti, neporušil tým žiadne procesné ustanovenia a neodňal odporcovi 2/ možnosť konať pred súdom“.

Podľa názoru ústavného súdu dáva odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dostatočnú odpoveď na argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa ním namietaného porušenia procesných pravidiel okresným súdom, ktoré mali súčasne zakladať porušenie ním označených základných práv. Závery dovolacieho súdu spočívajúce v tom, že súd prvého stupňa umožnil sťažovateľovi a jeho právnenému zástupcovi zúčastniť sa na pojednávaní a realizovať na ňom procesné právo účastníka na prerokovanie veci

v jeho prítomnosti, a rovnako tak aj zhrnúť návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci v zmysle § 118 ods. 4 OSP, resp. § 123 OSP, avšak z jeho strany táto procesná možnosť náležite využitá nebola, pretože právny zástupca sťažovateľa vážny dôvod svojej neúčasti na pojednávaní súdu nepreukázal, a pokiaľ tak „neurobil a k žiadosti nepriložili dôkaz, ktorý by preukázal ním uvádzaný dôvod, sám zaviniť, že súd prvého stupňa jeho žiadosti nemohol vyhovieť“, sú v zhode nielen so zákonnou úpravou občianskeho súdneho procesu, ale aj s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených článkov ústavy. Napokon aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesno-právnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Rovnako možno za ústavne udržateľný považovať aj právny záver najvyššieho súdu o tom, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani tým, že okresný súd nezaslal právnomu zástupcovi sťažovateľa odpis (kópiu) zápisnice o vykonaní dôkazu pred dožiadaným súdom, keďže tento nevykonal úhradu vecných nákladov. K tejto okolnosti dovolací súd správne podotkol, že táto zápisnica tvorí obsah spisu, s ktorým sa sťažovateľ mal možnosť kedykoľvek oboznámiť nahliadnutím do spisu. Ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ ako účastník konania mal možnosť oboznámiť sa s obsahom zápisnice z výsluchu vykonaného dožiadaným súdom aj na pojednávaní konanom 18. marca 2010, avšak tohto pojednávania sa on ani jeho právny zástupca nezúčastnil. Z účinnej procesnoprávnej úpravy (§ 44 ods. OSP) pritom vyplýva, že účastníci a ich zástupcovia majú právo požiadať súd o vyhotovenie fotokópií za úhradu vecných nákladov, pričom povinnosť všeobecných súdov zasielať odpisy zápisníc bez splnenia úhrady vecných nákladov skutočne nevyplýva zo žiadneho procesného predpisu.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné a nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bolo možné považovať za popierajúci zmysel práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah

sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd napadnutým uznesením a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, neporušil sťažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade absentuje aj priama súvislosť medzi postupom všeobecných súdov a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Toto právo sa priznáva vtedy, pokiaľ zákon výslovne ustanovuje, že účastník konania môže mať právneho zástupcu. Tomuto právu potom zodpovedá povinnosť orgánu verejnej moci konať tak, aby oprávnená osoba mohla užívať výhody plynúce z tohto základného práva. Z okolností sťažovateľovej veci je však zrejmé, že počas celého súdneho konania sťažovateľ mal vlastného právneho zástupcu, ktorý v jeho mene vykonával všetky procesné úkony na základe ním udeleného splnomocnenia a konajúce všeobecné súdy toto jeho rozhodnutie využívať právnu pomoc poskytovanú mu advokátom náležite rešpektovali.

Ústavný súd preto nenachádza relevantnú príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami (vrátane procesných postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali) a namietaným porušením sťažovateľom označeného *základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Preto*

ústavný súd dospel k záveru, že predmetná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a je na mieste ju odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012